

Ἀπείρανον (1), κατόπιν εἰς Χαλκί (2) εἰς τὸν πύργον τοῦ. (3).

Συνελήφθησαν πρὸς τοὺς δώδεκα ἄλλα πρόσωπα ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παῖδες Τούρκοι. Συνελήφθη καὶ ὁ Κουσεῖνης συζυγὸς τῆς θυγατρὸς τῆς κυρίας Μπενετίνας Κορονέλισσας συζύγου τοῦ ἀποθανόντος Γεωργάκη Γιράρδη συζευχθείσης κατὰ πρῶτον μεθ' ἐνὸς Καδῆ ἐκ τοῦ ὁποῦ ἀπέκτησε τὴν κόρην ταύτην. Ὁ Κουσεῖνης ἀπηλευθερώθη διὰ τῶν παρακλήσεων πλείστων μεσιτευσάντων ὑπὲρ αὐτοῦ. Οἱ πειραταὶ ἐπέφερον μεγάλας ζημίας εἰς Χαλκί καὶ εἰς ἄλλα πλησιόχωρα αὐτῶ μέρη. Οἱ Τούρκοι ὠδηγήθησαν εἰς τὰ πλοῖα τὴν Τρίτην, 30 Αὐγούστου, καὶ τὴν Παρασκευήν, 2 Σεπτεμβρίου, ἀνεχώρησαν εἰς Ἀστυπάλαιαν οἱ πειραταὶ ἀφοῦ ἤρπασαν πάνθ' ὅσα πράγματα εἶχεν ὁ βοεβόνας ἐν Νάξῳ. Ἐπυρπόλησαν προσέτι τὰς οἰκίας τῶν Τούρκων ἐκεῖνων οὓς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συλλάβωσιν. Ἐρριψαν περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς πρώτης ἡμέρας 60 ὡς ἔγγιστα κανονισολισμοὺς διὰ νὰ ἐκφοβίσωσι τοὺς Τούρκους οἵτινες εὐρίσκοντο εἰς τὰ ὄρη καὶ νὰ κάμωσιν αὐτοὺς νὰ πιστεύσωσιν ὅτι κατέστρεφον οἱ πειραταὶ τὸ φρούριον τῆς Νάξου ἐξ αἰτίας των. Οἱ γνωρίζοντες τὰ πράγματα λέγουσιν ὅτι οἱ Νάξιοι ἔγραψαν πρὸς τοὺς πειρατὰς νὰ ἔλθωσι καὶ συλλάβωσι τοὺς Τούρκους, ὠνόμασαν δὲ ὠρισμένως καὶ τινὰς τῶν γραψάντων (4) [κώδικος σελ. 161].

1679

Τὴν 7 Ὀκτωβρίου ἐμάθομεν τὴν εἰδήσιν τῆς καταστροφῆς τοῦ πλοίου τοῦ κ. Creveliers, διασήμευ πειρατοῦ, καταστάντος τὸ φρόνητρον τῶν Τούρκων. Ἐπὶ τοῦ πλοίου ἦσαν πλέον τῶν 200 ἀνδρῶν καὶ ἀπωλέσθησαν πάντες ἐκτὸς εἰκοσίν ἢ τριάκοντα. Τὸ συμβῆν ταῦτο ἐπῆλθεν ἕνεκα ραπίσματος ὅπερ ὁ πλοίαρχος Creveliers ἔδωκεν εἰς τινὰ τῶν ἑαυτοῦ ἀξιωματικῶν ἢ ὑπηρετῆν ἀξιοματικῶν ὀνόματι Ἀδάμ ἄνθρωπον κακόν, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἀπηνήθη τὴν θρησκείαν αὐτοῦ καὶ ἐγένετο Τούρκος. Ἐχὼν οὗτος τὴν ἐλευθερίαν νὰ κατέρχεται ἐν τῇ πυριτιδαποθήκῃ ἔθεσεν ἐν αὐτῇ μίαν θρυαλίδα ἣτις ὀλίγον κατ' ὀλίγον καιομένη τῷ ἔδωκε καιρὸν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ πλοίου καὶ σωθῆ. Τὸ πῦρ μεταδοθὲν περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴν Δευτέραν, 25 Σεπτεμβρίου, κατὰ τὸ νέον, ἀνετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα τὸ πλοῖον ὅπερ ἔφερε

(1) Πρωτεύουσα τοῦ ἡμιονύμου δήμου.

(2) Ὁμοίως τοῦ δήμου Τραγαίας.

(3) Δυσανάγνωστος ἡ λέξις.

(4) Διὰ τὴν αἰχμαλωσίαν ταύτην τοῦ βοεβόνα ὑπὸ τῶν πειρατῶν εὐρον, φαίνεται, οἱ Νάξιοι περιπλοκάς μετὰ τῆς Πύλης πρὸς ἐξομαλύνειν τῶν ὁποῦ ἔδεδησε νὰ μεταβῶσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀπεσταλμένοι ἐκ μέρους τῶν κοινοτήτων τῆς νήσου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπομένης σημειώσεως καταγεωγραφισμένης ἐν σελίδι 172 τοῦ κώδικος: «Τὴν 14 [Μαρτίου 1680], Κυριακῆν τῶν Βαΐων ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ κ. Πρόξενος [τῆς Γαλλίας ὅστις ἦν ὁ Χρυστῖνος Κορονέλος], διὰ νὰ ἐξομαλύνῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ αἰχμαλωτισθέντος βοεβόνα· ὁ Πρόξενος μετέβη μετὰ τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ φρουρίου καὶ τῶν χωρίων ἦτοι τοῦ κ. Γιακουμάκη Μαλατέστα καὶ τοῦ Οἰκονόμου τῶν χωρίων. Ὁ Μπούργος δὲν [ἀπέστειλεν ἀντιπρόσωπον]».

πλέον τῶν 40 τηλεβόλων, καὶ οὕτω ἐτελεύτησεν ὁ διάσημος καὶ ἐπιφανὴς Creveliers μετὰ δύο ἀδελφῶν αὐτοῦ. [σελ. κώδικος 166-167].

Ὁ Sauger σημειοῖ ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Creveliers συνέβη «ἡμέραν τινὰ τοῦ ἔτους 1678», ἀλλὰ ταῦτο εἶναι προφανῶς ἐσφαλμένον διότι, πλὴν τῆς ἀνωτέρω σημειώσεως ἣτις ἀκριβῶς ὀρίζει ὅτι τὸ οἰκτρὸν αὐτοῦ τέλος ἐπῆλθε κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1679, εὐρηται ἐν σελίδι 165 τοῦ αὐτοῦ κώδικος καὶ ἕτερα σημειώσεις καθ' ἣν ὁ Creveliers εὐρίσκειτο ἐν Νάξῳ τὴν 19 Ἀπριλίου 1679.

Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς προστίθησεν ὅτι τὸ συμβῆν ἔλαβε χώραν ἐν τῷ λιμένι τῆς Ἀστυχαιίας ὅπου ὁ Creveliers προσορμισθεὶς μετὰ τὸ πλήρες λαφύρων πλοῖον αὐτοῦ καὶ δύο γαλιωτῶν ὧν ἐκάστης τὸ πλῆρωμα συνέκειτο ἐκ 250 ἀνδρῶν, ἀνέμενε τὴν διάβασιν ἐμπορικοῦ στολισκοῦ διευθυνομένου ἐξ Ἀλεξανδρείας εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπως ἐπιπέση καὶ λεηλατήσῃ αὐτόν· ὅτι δὲ τὸ σῶμα τοῦ Creveliers εὐρέθη ἐντελῶς ἠκρωτηριασμένον εἰκοσι βήματα μακρὰν τοῦ λιμένος.

Ἐν Νάξῳ.

MIX. IAK. ΜΑΡΚΟΠΟΛΙΣ

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἐξουδετέρωδις τῆς γείθεως τοῦ πικροῦ καὶ τοῦ γλυκέος.

Ὁ κ. Τσουντζ, καθηγητῆς τοῦ ἐν Βερολίῳ γεωργικοῦ Πανεπιστημίου, παρουσίασεν ἐσχάτως εἰς τὸν ἐκεῖ ἱατρικὸν σύλλογον τὰ φύλλα λίαν ἐνδιαφέροντος φυτοῦ «Gymnema Sylvestris».

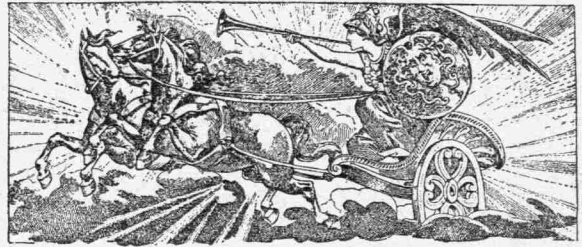
Τὸ θέμα τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ κ. καθηγητοῦ ἦτο «περὶ τῶν μέσων πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς θρέψεως». Εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι πολλὰ σύσται, εἰς ὧν τὴν χημικὴν ἐνέργειαν ἀποδίδουσι συνήθως τὸ βλαβερὸν ἢ ὠφέλιμον διὰ τὸν ὄργανισμόν, ἐνεργοῦσι κυρίως ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων, εἰσαγόμεναι διὰ τῶν εἰσόδων τῆς χωνευτικῆς συσκευῆς ἡμῶν. Πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐγένοντο ἤδη, ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην, ἀξιοσημείωτοι παρατηρήσεις, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ λεγόμενα ζυμελῆα, ἅτινα ἐνέχονται εἰς τινὰ πνευματώδη ποτά. Ἐνόμιζον ἕως τότε ὅτι τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῶν ποτῶν τούτων, οἱ ἔμετοι, οἱ κεφαλόπονοι κλπ. προήρχοντο ἐκ τῶν ζυμελιῶν ἐκεῖνων. Ὅτε ὅμως εἰς τῶν ἐρευνητῶν, διαφωνῶν ὡς πρὸς τοῦτο, ἔλαβε τὰ ζυμελῆα ταῦτα ὅλως καθαρὰ καὶ τὰ ἐχορήγησεν εἰς διαφόρους ἐπανειλημμένως ἐντὸς κλειστῶν καψυλλίων ἐκ γαλακτίνης, οὐδὲν δυσάρεστον ἀποτέλεσμα ἐπῆλθε, τὰ δὲ ἔλαια ἐχωνεύθησαν, ὑπὸ τῶν λαβόντων αὐτὰ, ἐξάριετα. Πρόκειται λοιπὸν ἐνταῦθα βεβαίως καὶ ἀσφαλῶς περὶ ἐπιδράσεως ἐπὶ τῶν γευστικῶν νεύρων ἴσως δὲ καὶ τῶν ὀσφραντικῶν, προκαλουμένης ὑπὸ τῶν δυσόσμων καὶ κακῆν γεῦσιν ἐχουσῶν οὐσιῶν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μετὰ τὸν κρεατόζωμόν. Εἶνε γνωστὸν ὅτι οὗτος δὲν ἐνέχει καρδιακὸν δηλητηριον οὐδὲ ἄλλην οὐσίαν ἐπιδρωσαν διεγερτικῶς ἐπὶ τῆς καρδίας· δυνάμεθα λοιπὸν ν' ἀποδώσωμεν τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν γευστικῶν νεύρων.

Ἐδῶ καὶ ἐπὶ τῆς παρένθησεως, ἐπανερχόμεθα δὲ εἰς τὸ κύριον θέμα. Ἡ ἐνέργεια τῶν φύλλων τοῦ ἐν ἀρχῇ μνημονευθέντος φυτοῦ, ἐξ ὧν παρασκευάζεται ἔγχυμα

(ὡς τὸ τέϊον) συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἐπέχουσιν οὕτως εἰπεῖν τόπον «Κοκαίνης» (τοῦ γνωστοῦ τοπικοῦ ναρκωτικοῦ) διὰ τινὰ γευστικὰ συναισθήματα. Κατορθώνουσι δηλαδὴ νὰ «σύνωσι» ἐξ ὄλων τῶν γευστικῶν συναισθημάτων δύο μόνον, ἤτοι τὸ τῶν πικροῦ καὶ τὸ τοῦ γλυκοῦ. Ὅταν ξεπλύνωμεν καλῶς τὸ στόμα ἡμῶν διὰ τοιοῦτου ἐγγύματος καὶ εἰσαγάγωμεν ἀμέσως κατόπιν τεμάχιον σακχάρου εἰς τὸ στόμα μᾶς φαίνεται ἀκριβῶς ὡς ἂν ἐλαμβάνομεν μαλακὴν ἀμμον ἢ ἄλλο τι σῶμα ἄνευ γεύσεως. Ἰσχυρὸν διάλυμα κινίνης, σώματος διακρινόμενου διὰ τὴν ἔκτακτον αὐτοῦ πικρότητα, μᾶς φαίνεται ὑπὸ τᾶς ρηθείσας περιστάσεις ὡς ἄπλοῦν ὕδωρ. Δι' ἀμέσου δοκιμῆς ἐπείσθησαν τὰ μέλη τοῦ ἱατρικοῦ συλλόγου περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν ὑπὸ τοῦ κ. καθηγητοῦ ἐκτεθέντων. Λαμβάνοντες νῦν ὑπ' ὄψιν ὅτι πολὺν ἀντικειμενικὰ συναισθήματα πικρότητος ἐνίοτε δὲ καὶ γλυκύτητος δυσκολεύουσι ἢ καὶ ἐμποδίζουσιν αὐτόχρονα πολλοὺς ἀσθενεῖς εἰς λήψιν τροφίμων καὶ φαρμάκων, φρονούμεν ὅτι τὸ ἐν λόγῳ μέσον προώριστα νὰ τύχη μεγάλης ἐφαρμογῆς ἐν τῇ ἱατρικῇ καὶ νὰ καταστῇ εὐεργετικώτατον διὰ πλείστους ἀσθενεῖς.

Νέα θεραπεία τῆς διφθερίτιδος.

Ἐκ Νορμανδίας ἀγγέλλεται νέος τρόπος θεραπείας τῆς διφθερίτιδος. Ἐν τινι μικρᾷ πολιχνῇ αὐτῆς ἐχοῦσα 1200 κατοίκους ἠσθένησαν κατὰ τὸ ἔτος 1891-92 70 ἄτομα ἐκ διφθερίτιδος. Ὁ ἐκεῖ ἱατρὸς κ. Φλαῶ, ἐνοσήλευσε τὰς 30 πρώτας περιπτώσεις κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει μεθόδους (ἐπιχρίσεις διὰ νιτρικοῦ ἀργύρου κ. λ.), ἀλλ' ἐκ τῶν 30 παθόντων ἀπέθανον ἐν νῆα τότε μετεγειρίσθη ἄλληλη μέθοδος, ἐφαρμόσας τὸ πετρέλαιον. Ὅτι οἱ ἀσθενεῖς τῆς δευτέρας ταύτης ομάδος ἔπασχον ἀναμφιβόλως ἐξ ἀληθοῦς καὶ πραγματικῆς διφθερίτιδος, ἀπεδείχθη διὰ τῆς βακτηριολογικῆς ἐξετάσεως ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τοῦ Ρουέν. Ὁ Φλαῶ ἐξετέλεσε τὴν πρώτην δοκιμὴν εἰς μικρὰν ἀσθενη, τῆς ὁποίας ὁ λάρυγξ, αἱ ἀμυγδαλαί, ὁ οὐρανίσκος καὶ ὁ σταφυλίτης ἦσαν κεκαλυμμένοι διὰ παχειῶν διφθερῶν. Μετὰ τὰς πρώτας ἐπιχρίσεις ἐξηλειφθη ἡδὴ ἡ ἐρυθρότης, αἱ διφθεραὶ ἀπεσύρθησαν καὶ τὴν ἐσπέραν ἡ μικρὰ ἐκοιμήθη ἄπονον καὶ ἐλαφρὸν ὕπνον, μετὰ πέντε δὲ ἡμέρας ἦτο ἡδὴ ἐκτὸς παντὸς κινδύνου. Νῦν ἐπεξετάθησαν τὰ πειράματα, ἡ δὲ θεραπεία ἦτο γενικὴ σωθέντων πάντων τῶν λοιπῶν 40 ἀσθενῶν. Αἱ ἐπιχρίσεις πρέπει νὰ γίνωνται κατὰ πᾶσαν δευτέραν ὥραν, δὲν εἶνε ὀδυνηραί, πρέπει μόνον νὰ δίδεται προσοχή, ὥστε ὁ χρωστήρ μὴ εἰς νὰ διαβρέχεται ὑπὸ τοῦ πετρελαίου ὥστε νὰ μὴ στάζωσι σταγόνας εἰς τὸν λάρυγγα καὶ νὰ φέρεται ὁ χρωστήρ ἡπίως ἐπὶ τῶν μεμβρανῶν, ἵνα μὴ περιφραγθῆ. P*

ἌΝΑ ΤΟ ἌΣΤΥ

— Ὁ Ρωμῆος τοῦ Σουρη! Ὁ Ρωμῆος!

Ἀντήχησαν πάλιν ἀνά τὸ Ἄστυ διήτοροι αἱ φωναὶ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν καὶ ἐπρόβαλεν εἰς τὸ μέσον μετὰ τρίμηνον ἔκλειψιν ὁ ξύλινος Φασουλῆς, ὁ διασπείρων ὡς μάχος τὴν εὐθυμίαν. Καὶ ἐπέπεσαν οἱ ἄστοι κατὰ τοῦ δροσεροῦ, τοῦ νωποῦ ἐμπορεύματος, τὸσον ζηλευτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ θερινοῦ καύσωνος, καὶ τὰ φύλλα τῆς ἐμμέτρου ἐφημερίδος ἐξηγλήθησαν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, διασκορπισθέντα παντοῦ, μεταξὺ τῶν πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας καὶ φύλου ἀναγνωστῶν τῶν, τοὺς ὁποίους ἀδελφώνει ἡ κοινὴ εὐθυμία, ὁ γέλωσ τὸν ὁποῖον προκαλεῖ ἡ εὐτράπελος μούσα τοῦ κ. Σουρη. Τὰ δύο πρῶτα φύλλα τῆς νέας ταύτης περιόδου ἀφισρωμένα, εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμονὴν τοῦ Φασουλῆ, εἶνε πράγματι ἐκ τῶν φαιδροτέρων τῆς ὄλης σειρᾶς τοῦ Ρωμῆου, ἐμπνευσθέντα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῆς τύρβης ἐκ τῶν ἐξόχων εἰκόνων τῆς μεγαλοπύλλεως καὶ καταστρωθέντα εἶτα εἰς τὴν ἡσυχον γωνίαν τοῦ Φαλλήρου, τὴν τὸσον ποιητικὴν.

Ἐκαμεν ἐντύπωσιν καὶ ἐπροκάλεσε κρίσεις καὶ σχόλια πολλὰ εἰς τὸν τόπον ἐγγύημα ἀδελφοκτονίας, ἕνεκα λόγων τιμῆς, τελεσθὲν πρό τινων ἡμερῶν ἐν Ἀθήναις. Ὁ Ἀντώνιος Λουκόπουλος, τηλεγραφικὸς διανομὸς ἀνεκάλυψε μετὰ πολυτετεῖς ἐρεῦνας τὴν ἀδελφὴν τοῦ Θεόπιστην, τῆς ὁποίας εἶχε χάσει τὰ ἴχνη, ἀφ' ὅτου παρεκτραπέισα ἠκολούθησε τὸν πρῶτον ἐραστὴν τῆς ἐκ τῆς οἰκίας ὅπου ὑπηρετεῖ ἐν Μεσολογγίῳ. Ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομα Μαριγῶ καὶ τῆς ἐσχάτης ἀπωλείας πλέον, ἦτο ἐρωμένη ἐνὸς φοιτητοῦ. Ἀμέσως ὁ Ἀντώνιος καλεῖ τὸν μικρότερον ἀδελφόν του Ἰωάννην, ὑπηρετὴν καφενεῖου ἐν Λαυρίῳ. σπεύδει ἐκεῖνος νὰ ἔλθῃ καὶ ἀπὸ κοινοῦ συσκεφθέντες οἱ δύο ἀδελφοὶ καταδικάζουν εἰς θάνατον τὴν ἀτιμάζουσαν αὐτοῦς. Ἡ ἐκτέλεσις ἀνετέθη εἰς τὸν μικρότερον, νέον εἰκοσαετῆ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε διόλου ἡ Θεόπιστη. Παρουσιάσθη πρὸ αὐτῆς ὡς ἐραστῆς καὶ κατώρθωσε νὰ τὴν παραλάβῃ μαζὶ τοῦ τὴν νύκτα ἐφ' ἀμάξης. Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ Γουδί, ὁ Ἰωάννης ἀπέπεμψε τὸν ἀμαξῆαν, μείνας δὲ μόνος μετὰ τὸ θῦμά του, ἐνέπηξε τὴν μάχιράν του δωδεκάκις εἰς τὰ στήθη τῆς ἀδελφῆς του καὶ ἐτρέπη εἰς φυγὴν. Ἄλλ' ἡ χεὶρ τοῦ ἐκδικητοῦ τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς ἔτρεμε, τὰ τραύματά του ἦσαν ἐλαφρά, ἐπιπόλαια καὶ ἡ ἄτιμος ἐδυνήθη νὰ ἐπιζήσῃ. Ὁ κακοῦργος καὶ οἱ συνένοχοί του εὐρίσκονται ἡδὴ εἰς χεῖρας τῆς ἐξέουσας.

Ἡ «Διονυσία» τὸ συγγραμμικὸν δρᾶμα τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ, τὸ ὁποῖον ἐδίδαξε τὴν π. Κυριακὴν ὁ θίασος Μένανδρος, προσεέλκυσε κόσμον πολύν. Ἡ φήμη τῆς Δδος Βερῶνῃ εἰς τὸ δρᾶμα τοῦτο—καθὼς ἐφάνη—ἦτο μεγάλη, ἡ ἀλήθεια δὲ εἶνε ὅτι ἡ καλλιτέχνις ἐδεί-

